

Carolina Molse

- **Alder:** 40
- **Bor:** Kullavik
- **Yrke:** Projektledare
- **Familj:** Maken Peter, tre döttrar (varav två i livet) en son och en hund.
- **Intressen:** Ashtangayoga, löpning, läsning och tid för reflektion.
- Läs mer på www.saganomanna.se

prata. Hon ville vara i fred och ha det mörkt och tyst omkring sig. En morgon när Carolina åkt till skolan med de andra döttrarna, dog Anna i hemmet.

– Två veckor senare började Carolina skriva ner sina tankar och känslor.

– Jag skrev mest för mig själv. Det var ett sätt att bearbeta sorgen och hålla Anna kvar hos mig. Jag ville också dokumentera våra minnen som en gåva till våra andra två flickor, säger Carolina.

EFTER NÅGRA MÅNADERS skrivande gick hon en kurs på Skrivarakademin och fick så positiv respons att hon bestämde sig för att ge ut en bok. ”Sagan om Anna” kom redan förra året, men det är först nu som Carolina känner sig redo att prata om den.

– Det blir så stort när ett barn dör, säger hon. De existentiella frågorna kommer upp när det mest meningslösa av allt sker. Vad strävar vi efter? Hur ser en meningsfull tillvaro ut?

Under arbetet med boken insåg Carolina att hon vill fortsätta skriva om saker som berör. Hon har nyligen skickat in ett nytt manus till ett förlag och skriver redan på en uppföljare.

– Skrivandet är Annas gåva till mig och det tänker jag inte släppa.

DOTTERNS DÖD HAR fått Carolina att omvärdera sitt eget liv. Familjen är viktigare än någonsin och för knappt ett år sen utökades den med en son.

– Det är en märklig känsla att ha ett barn som aldrig träffat ett

”Den dagen föll vi tillsammans. Att mista ett barn är en förälders värsta mardröm.”

av sina syskon. Vår familj är komplett nu, även om sorgen och saknaden efter Anna aldrig kommer att försvinna. Men det behöver inte innebära att jag lever ett sämre liv. Kanske gör det mig mer nyanserad som människa, mer ödmjuk inför livets storhet, men också dess förgänglighet.

INGEMO ORSTADIUS

031-62 40 00 namn@gp.se

Bild: ANDERS HOFGREN

dotter Anna. På bilden är Carolina tillsammans med den ett och ett halvt år gamla

NY SYN PÅ LIVET. ”De existentiella frågorna kommer upp när det mest meningslösa av allt sker”, säger Carolina Molse, som för tre år sedan miste sin cancersjuka tiken heter Sally, som är hälften Australian Shephard och hälften English Springer Spaniel.

Skrev bok om sin dotters död

För tre år sen drabbades Carolina Molse av det värsta som kan hända en förälder; hon miste ett barn. I ”Sagan om Anna” berättar hon om sina tankar och känslor runt dotterns sjukdom och död.

Hösten 2011 var hektisk för familjen Molse. Carolina hade precis börjat på ett nytt jobb och maken Peter skulle starta eget. Tre döttrar skulle lämnas och hämtas på skola och förskola.

– Livet rullade på. Vi tog tag i våra fritidsintressen och började också

renovera vårt hus. Vi hade mycket energi då, säger Carolina.

INTE SÅ KONSTIGT kanske att melandottern Anna, då fem år gammal, ofta klagade över magont. Eftersom hon hade en uppsvälld mage och fick regelbundna smärt-

attacker, sökte familjen hjälp på flera ställen.

– Vi fick höra att det sitter så mycket i barns magar; känslor till exempel. Anna röntgades visserligen, men allt upptäcks ju inte där och varför inget ultraljud gjordes vet vi inte.

Dottern fick diagnosen förstoppning och ordinerades lavemang.

– I november reste vi iväg till Teneriffa på en efterlängtd semester. Men redan på flyget ner kräcktes Anna och det fortsatte hon med när vi landat. När vi försökte ge henne lavemang skrek hon. Vi åkte till en vårdcentral där vi träffade en läkare som direkt sa att ”så här ser inte en förstoppad mage ut, det är något annat”.

DET BAR AV i ilfart till ett sjukhus på norra Teneriffa, där det snabbt konstaterades att Anna hade en stor cancertumör i buken. Dessutom var lungsäcken vattenfylld.

– Vi hade troligtvis äventyrat hennes liv genom att sätta henne på planet, säger Carolina med gråten i halsen.

Anna placerades på en intensivvårdsavdelning med pappa Peter vid sin sida, medan resten av familjen åkte hem till Sverige.

– Att veta att ens dotter var kvar dödssjuk i ett semesterparadis var helt överkligt, säger Carolina.

När Anna kommit hem med

ambulansflyg väntade nästa chock; den bristfälliga vården som familjen upplevde på Drottning Silvias barnsjukhus. Låg bemanning nattetid gjorde att Anna inledningsvis inte fick tillräcklig smärtlindring.

– Hon skrek nätterna igenom, kunde inte äta och låg totalt orörlig i sängen den första månaden. Vi turades om att bo hos henne under ett halvårs tid, samtidigt som vi kämpade med att försöka göra vardagen så vanlig som möjligt för de andra barnen.

Efter strålning och operation var läkarna positiva. Men fortfarande återstod en stamcellstransplantation vilket innebar totalisolering, eftersom minsta infektion var förenad med livsfara.

”Hon skrek nätterna igenom, kunde inte äta och låg totalt orörlig i sängen den första månaden”

– I november vände alla vården upp och vi trodde att Anna skulle överleva. Hon var tillbaka i förskolan och blev klassens lucia iklädd blond peruk och päls. Jag undrade varför inte alla kom fram till mig och sa att jag hade världens vackraste dotter, säger Carolina.

MEN CANCERN VAR aldrig helt borta och den 4 mars 2013 fick föräldrarna beskedet att nu fanns det inget mer att göra.

– Den dagen föll vi tillsammans. Att mista ett barn är en förälders värsta mardröm, säger Carolina.

De sista veckorna i livet tillbringade Anna hemma. Hennes mage var jättestor och benen pinnskala. Hon kunde fortfarande gå, men blev snabbt trött. Helst låg hon i badet med tända doftljus runt sig.

– Hon målade en teckning och skrev med min hjälp ”Anna i en höstteckning”. Det var märkligt för det var ju vår då, men hon visste att hon skulle dö, fastän vi inte pratat om det ännu.

Tre dagar före sin död blev Anna så dålig att hon nästan inte kunde